

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **T.**, nar. X., štátny príslušník Indie, toho času Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M., zastúpený *advokátom JUDr. B., H.*, proti žalovanému: **Riaditeľstvo cudzineckej polície, so sídlom v Banskej Bystrici**, Skuteckého 15, Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. UHCP-40-3/RCP-BB-SK-2009 zo dňa 13. mája 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/12/2009-38 zo dňa 9. decembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/12/2009-38 dňa 9. decembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania postupu a rozhodnutia žalovaného č. UHCP-40-3/RCP-BB-SK-2009 zo dňa 13. mája 2009 a následného zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd po preskúmaní veci a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako aj rozhodnutie žalovaného nie je v rozpore so zákonom, a preto dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a zamietnuté odvolanie žalobcu je vecne správne.

Krajský súd tak rozhodol po tom, čo z obsahu spisu zistil, že žalobca sa v čase kontroly policajnou hliadkou Oddelenia cudzineckej polície PZ Banská Bystrica dňa 13.3.2009 zdržiaval na území SR neoprávnene. Na výzvu policajtov sa nevedel preukázať cestovným pasom, žiadnym dokladom totožnosti ani oprávnenosti pobytu na území SR, ani platným vízom. V zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 14.3.2009 potvrdil, že na území SR sa zdržiaval aj pracoval nelegálne. Potvrdil aj to, že pricestoval na územie SR v mesiaci február roku 2007 a už vtedy, pred príchodom do Bratislavy, ho zastavili na ceste policajti a zobrali ho na oddelenie, kde požiadal o azyl. Potvrdil aj skutočnosť o skončení azylového konania s tým, že v zápisnici uvádzal pobyt na území SR až do 10.3.2009. Opakované azylové konanie žalobcu bolo zastavené podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona č. 480/2002 Z.z. rozhodnutím zo dňa 24.9.2008, s tým, že rozklad nemá odkladný účinok. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.1.2009. V čase vydania napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu boli aj podľa krajského súdu splnené všetky podmienky pre vydanie rozhodnutia o vyhostení a zákaze vstupu žalobcu na územie SR.

Krajský súd poukázal na to, že zákon o pobyte cudzincov v ustanovení § 58 uvádza všetky prekážky, pre ktoré nemožno cudzinca administratívne vyhostiť. Medzi týmito prekážkami sa nenachádza prekážka existencie vedenia trestného konania voči cudzincovi. Preto napriek tomu, že správne orgány mali vedomosť o začatí trestného stíhania voči žalovanému, nepostupovali v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov, ani v rozpore s iným zákonom, keď potom, ako bol žalobca prepustený zo zadržania dňa 13.3.2009 a nezatý spolu s ďalšími obvinenými do väzby sudcom na prípravné konanie OS Banská Bystrica rozhodnutím č. OTp 56/2009 zo dňa 13.3.2009 a 14.3.2009, vydal predmetné rozhodnutie o vyhostení a zákaze vstupu na územie SR. Žalobcovi bol pre prípad ochrany práv obvineného v trestnom konaní ustanovený obhajca, a preto podľa krajského súdu nie je predpoklad na to, aby bolo porušené právo žalobcu na obhajobu v trestnom konaní. Ako vyplýva z obsahu správneho, spisu žalobca prevzal prvostupňové rozhodnutie zo dňa

14.3.2009 a toho istého dňa bol ďalším rozhodnutím zaistený podľa § 62 ods.1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov a umiestnený do ÚPZ pre cudzincov v Medveďove. Aj v tomto prípade podľa krajského súdu postupoval žalovaný v súlade so zákonom, a to aj v súlade s § 57 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého takéto rozhodnutie nemá odkladný účinok.

K tvrdeniu žalobcu, že jeho prítomnosť na trestnom konaní je vo verejnom záujme, krajský súd poukázal na ust. § 61 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého cudzincovi, ktorý bol administratívne vyhostený, môže MV povoliť vstup, ak jeho pobyt je v záujme SR a vec nemožno vybaviť v zahraničí. V zmysle tohto ustanovenia bolo podľa krajského súdu možné aj potom, ako bolo vydané rozhodnutie o vyhostení, v prípade dôležitého záujmu žalobcovi mimoriadne povoliť vstup. Žalobca totiž nebol ihneď po vydaní rozhodnutia aj reálne vyhostený, ale po zaistení bol umiestnený do ÚPZ pre cudzincov v Medveďove. Neskôr potom, ako Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením 2Tpo 18/09 zo dňa 19.3.2009 zrušil rozhodnutie OS zo dňa 13.3.2009 a zobral žalobcu spolu s ďalšími obvinenými do väzby, bol žalobca odovzdaný do Ústavu na výkon väzby v Banskej Bystrici dňa 23.3.2009.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu navrhol zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Krajskému súd vytýkal, že z jeho rozhodnutia nie je zrejmé vysvetlenie, akým spôsobom rozhodnutie správneho orgánu o vyhostení chráni záujem štátu a spoločnosti, ale aj záujem fyzickej osoby chránený trestným poriadkom (ďalej v texte len „TP“) a ústavou. Zdôraznil, že výsledkom týchto rozhodnutí so sledovaním protichodných záujmov – na jednej strane prítomnosti obvineného pre účely trestného konania a na druhej strane vyhostenie cudzinca zo Slovenskej republiky počas trestného konania - je to, že účastník konania ich nemôže vykonať bez toho, aby vzal na seba zodpovednosť za porušenie jedného z týchto verejných záujmov. Dodal, že nevie, ako sa má podľa týchto rozhodnutí správať, či má opustiť Slovenskú republiku do 10 dní po doručení rozhodnutia o vyhostení a riskovať tým zatykač na svoju osobu podľa TP, alebo má ostať na území Slovenskej republiky, poskytnúť súčinnosť trestným orgánom a teda nerešpektovať rozhodnutie o vyhostení a zákaze vstupu

a zároveň tým riskovať trestné stíhanie pre marenie výkonu úradného rozhodnutia v dôsledku neopustenia územia Slovenskej republiky v danej lehote.

Ďalej popísal postup žalovaného ako aj orgánov činných v trestnom konaní a namietal, že konanie orgánov (trestných aj správnych) považuje za šikanózne a dochádza pri ňom k manipulovaniu dôvodov, podľa ktorých je pozbavený osobnej slobody na základe protichodných účelov deklarovaných v rozhodnutiach. Za iracionálnu a priamo v rozpore so zásadami trestného konania považuje úvahu správneho orgánu o jeho vyhostení počas trestného stíhania. Dodal, že realizovaním rozhodnutia o vyhostení by nedošlo len k zmareniu účelu trestného konania, ale eventuálne aj k mareniu výkonu spravodlivosti a uplatňovania jeho práva na obhajobu v trestnom konaní a jeho práva na to, aby trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 264c ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. júna 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Odvolací súd zo spisu krajského súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného zistil, že Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru v Banskej Bystrici rozhodnutím č. p. UHCP-13-4/RCP-BB-CP-AV-2009 zo dňa 14.3.2009 administratívne vyhostilo žalobcu z územia Slovenskej republiky a zakázalo mu vstup na územie Slovenskej republiky do 14.3.2014 z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, pretože žalobca sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene a nebola zistená žiadna prekážka pre jeho administratívne vyhostenie.

Toho istého dňa bol žalobca rozhodnutím č. p. UHCP-13-5/RCP-BB-AV-2009 zaistený a umiestnený do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Medved'ove.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. p. UHCP-40-3/RCP-BB-SK-2009 zo dňa 13.5.2009 prvostupňové rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu potvrdil, pretože dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán postupoval pri vydávaní napadnutého rozhodnutia plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, nakoľko napadnuté rozhodnutie vydal v zmysle § 57 ods. 1 písm. c/bod 1, pričom možno konštatovať, že sa na žalobcu nevzťahovali, ani nevzťahujú žiadne zo zákonných prekážok administratívneho vyhostenia, ktoré sú striktne uvedené v § 58 zákona o pobyte cudzincov.

Z obsahu administratívneho spisu bolo ďalej zistené, že žalobca bol dňa 29.5.2009 prepustený na slobodu z ústavu na výkon väzby, kde bol umiestnený v období od 23.3.2009 do 25.9.2009 na základe uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici evidovaného pod č. 2Tpo 18/09. Pri prepúšťaní na slobodu bol pred ústavom kontrolovaný na oprávnenosť pobytu, plnenie podmienok pobytu a dodržiavanie povinností cudzinca. Na požiadanie príslušníkov polície nevedel preukázať totožnosť a oprávnenosť pobytu predložením cestovného dokladu alebo dokladu o pobyte. Po predvedení na Oddelenie cudzineckej polície PZ v Banskej Bystrici podal do zápisnice vysvetlenie, v ktorom uviedol, že je občanom Indickej republiky, nemá cestovný doklad s vízom na území SR, resp. iný doklad, ktorý by ho oprávňoval na pobyt na území SR a že je dôvodné opätovne ho zaistiť, pretože 14.3.2009 bol administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky. Z toho dôvodu vydalo Oddelenie cudzineckej polície PZ v Banskej Bystrici dňa 29.5.2009 rozhodnutie č. UHCP-13-30/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 o zaistení žalobcu podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov na čas podľa § 62 ods. 3 tohto zákona a o umiestnení žalobcu v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove.

Podľa § 244 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (ods. 1). V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ods. 2). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy

alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (ods. 3).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky do 14.3.2014 podľa § 57 ods. 1 písm. c/ bod zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňové správne rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 57 ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí zákaz vstupu do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak bez oprávnenia vstúpi na územie Slovenskej republiky alebo sa bez oprávnenia zdržiava na území Slovenskej republiky.

Podľa § 57 ods. 10 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar nemôže administratívne vyhostiť

- a) občana Európskeho hospodárskeho priestoru, ak sa oprávnenne zdržiaval najmenej desať rokov na území Slovenskej republiky; to neplatí, ak predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu,
- b) dieťa mladšie ako osemnásť rokov; to neplatí, ak je vyhostenie tohto dieťaťa v jeho záujme, 21a)
- c) cudzinca, u ktorého dôjde k vzniku choroby, ktorá ohrozuje verejné zdravie, po udelení povolenia na pobyt,

d) cudzinca, ktorému bolo udelené povolenie na tolerovaný pobyt podľa § 43 ods. 6.

Podľa § 58 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený (ods. 1).

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Osobu bez štátnej príslušnosti, ktorá má povolený trvalý pobyt, možno administratívne vyhostiť iba v prípade, ak svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok a nevzťahujú sa na ňu prekážky administratívneho vyhostenia podľa odsekov 1 a 2 (ods. 3).

Zákon o pobyte cudzincov v ustanovení § 57 taxatívne vymedzuje prípady, kedy príslušný policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí mu zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky. Jedným z týchto dôvodov je aj skutočnosť, že cudzinec bez oprávnenia vstúpi na územie Slovenskej republiky alebo sa bez oprávnenia zdržiava na území Slovenskej republiky. V prípade žalobcu bolo bez všetkých pochybností náležite preukázané, že na území Slovenskej republiky sa zdržiaval bez potrebného oprávnenia a túto skutočnosť nijakým spôsobom nespochybňoval ani sám žalobca. Namietané rozhodnutie a postup žalovaného preto bolo v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a to aj s poukazom na neexistenciu prekážky administratívneho vyhostenia žalobcu, ktoré sú v zákone o pobyte cudzincov taxatívne vymedzené.

Treba zdôrazniť, že vo veciach pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky postupujú príslušné správne orgány výslovne podľa ustanovení zákona o pobyte

cudzincov a preto ani odvolací súd nemohol prihliadnuť na námietky žalobcu týkajúce sa „protichodnosti“ preskúmaných správnych rozhodnutí a účelu trestného konania vedeného proti žalobcovi, rovnako neskúmal opodstatnenosť námietky žalobcu o možnom zmarení účelu trestného konania, výkonu spravodlivosti, jeho práva na obhajobu v trestnom konaní či jeho práva na to, aby trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom. Súdy sa v správnom súdnictve obmedzujú na preskúmanie zákonnosti a správnosti napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, teda toho, či príslušné správne orgány pri vydávaní rozhodnutia postupovali v súlade s právnymi predpismi a či ich postup a rozhodnutia netrpia vadami, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť správneho rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie žalovaného o administratívnom vyhostení žalobcu z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak žalobu z tohto dôvodu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v rozsudku krajského súdu stotožnil (§ 219 ods. 2 OSP), námietkam žalobcu nevyhovел a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 8. júna 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová